ΕΛΕΝΗ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

Το μαγικό ταξίδι

και άλλες ιστορίες

ΕΛΕΝΗ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

Το μαγικό ταξίδι

και άλλες ιστορίες
για μικρά και μεγάλα παιδιά

Εξώφυλλο & Γραφιστική Επιμέλεια:
ΜΑΡΙΟΝ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

Το μαγικό ταξίδι*

Μια φορά κι έναν καιρό βρήκαν πρίμο τον καιρό
φίλοι φτερωτοί απ' τη γη και κινήσαν μια αυγή
για την πλάση την πλατιά Κάμανε τρελή βουτιά
και γυρεύανε στα χάη να 'βρουν πού η ζωή το πάει.

Σε μια μυτερή κορφή δέσαν την επιστροφή
και ριχτήκανε στα μάκρη να 'βρουν τ' ουρανού την άκρη.
Κι η χελώνα η φτωχή πώς να ζήσει μοναχή;
Και ταξίδια ο νους της βάνει που ποτέ της δεν θα κάνει.

Λέει στο σάλιαγκα: «Μπορείς; Είν' ο δρόμος μας μακρύς».
«Πλάι σου, κυρά χελώνα, περπατώ μισόν αιώνα».
Λέει στον ήλιο τρυφερά: «Που χρυσώνεις τα νερά,
φέξε να 'βρω κάποια σκάλα ν' ανασάνω καμιά στάλα.

Λέει κι ο ήλιος: «Μια κλωστή και μπαλόνα πλουμιστή
για να μπει η κυρά χελώνα κοσμοναύτισσα κοκόνα.
Δεν τήνε χωράει η γη, κι απ' το καύκαλο έχει βγει.
Θέλει πύραυλο μεγάλο για να πάει σε άστρο άλλο.

Έσπασε όμως το σκοινί! «Την μπαλόνα ποιος κουνεί;»
λέει η χελώνα και θρηνεί μη και χάσουν το σκοινί.
«Θε μου, φώτισε λιγάκι για να βρούμε το δρομάκι»,
λέει και το σαλιγκαράκι βγαίνοντας απ' το σπιτάκι.

Θε μου, φέξε τους να βρουν τ' όνειρο που κυνηγούν,
να χαρούνε την αυγή που ευωδιάζει όλη η γη.
Να δουν τ' άστρι στο βουνό που το λεν Αυγερινό
και στου φεγγαριού τ' ασπράδι πώς πλανιέται κάθε βράδυ,

πώς στη ρόδινη σιγή τρέμει ο ήλιος μόλις βγει,
πώς δροσολογιούνται οι κάμποι καθώς φεύγουνε τα θάμπη.
«Ήλιε, φέξε τους να βρουν τ' όνειρο που κυνηγούν»,
λέει κι ένα σοφό πουλί κουρνιασμένο στην αυλή.

Ο Αλέξανδρος είχε πολλές απορίες, αλλά η πιο μεγάλη του απορία ήταν πώς συνεννοούνται μεταξύ τους τα μυρμήγκια, οι πεταλούδες, οι μέλισσες. Έκλεισε τα μάτια του και φανταζόταν τι να έλεγαν μεταξύ τους μια παρέα από έντομα και μικρά ζωάκια. Και τότε είδε και άκουσε.

Ξαφνικά μια χρυσαλίδα, μια από τις πεταλούδες της γης, τίναξε αγανακτισμένη τα πιτσιλωτά φτερά της.

«Ουφ! Δεν μπορώ να πάρω ανάσα. Δεν φυσάει καθόλου να διώξει από πάνω μας αυτό το μαύρο σύννεφο που μας κρύβει τον ήλιο. Βρομάει ο τόπος. Δεν έχεις πού ν' ακουμπήσεις και πού να σταθείς από τα σκουπίδια», είπε.

Και κούρνιασε πάνω στο αγκαθωτό φύλλο ενός πεισματάρικου αγριάγκαθου.

Το αγριάγκαθο έστεκε ακόμα όρθιο κι αποφασισμένο να παλέψει. Εξακολουθούσε να πιστεύει ότι μπορεί και πρέπει ν' αντιστέκεται στη συμφορά και να υπερασπίζεται το δικαίωμά του στη ζωή.

«Δίκιο έχεις, φιλενάδα. Είναι πολύ πληκτικά, εγώ δεν τολμώ ν' ανοίξω τα φτεράκια μου», είπε η πασχαλίτσα και κόλλησε στη ρίζα του θαρραλέου άγριου αγκαθιού.

«Τι να πω κι εγώ το κακόμοιρο, καλές μου, που δεν βρίσκω σπόρους πουθενά;» το μυρμήγκι εξέφρασε τη δική του αγωνία. «Τα δάση και τα χωράφια καίγονται. Οι γεωργοί δεν σπέρνουν και δεν θερίζουν, δεν αλωνίζουν πια στ' αλώνια, όπως έκαναν παλιά. Τα βρίσκουν όλα έτοιμα στην αγορά. Τότε, παλιά, οι παππούδες οι δικοί μου κουβαλούσαν από τ' αλώνια όσο σιτάρι ήθελαν και μπορούσαν. Γέμιζαν όλες τις αποθήκες τους. Και είχαν άφθονη σοδειά για όλο το χειμώνα. Τώρα λιμοκτονούμε, τρέχουμε και δεν φτάνουμε. Για ένα σποράκι. Ό,τι να 'ναι. Φτάνει να μπει κάτι στ' αμπάρι για τους πιο δύσκολους καιρούς...»

«Εσείς κάτι μπορείτε να σοδιάσετε. Όμως εμείς ούτε σπόρους τρώμε, ούτε αποθήκες διαθέτουμε. Η ζωή μας είναι εκτεθειμένη στους κινδύνους. Και τόσο σύντομη!» παραπονέθηκε η χρυσαλίδα.

«Αμ' η δική μας; Τι να πω κι εγώ; Ζωή είναι αυτή που κάνουμε κι εμείς;» απάντησε αγανακτισμένη η μέλισσα και βάλθηκε να τινάζει τη σκόνη από τα φτεράκια της.

«Μιλάς κι εσύ; Εσένα η ζωή σου έχει και τα πλεονεκτήματά της. Σε φροντίζουν εσένα, σου έχουν και ωραίο σπίτι. Και σε ταΐζουν κιόλας όταν είναι κακοχειμωνιά», ακούστηκε η βραχνή φωνή του σκαθαριού κάτω από ένα σωρό σκουπιδιών.

«Καλά σου λέει! Εσένα σε προσέχουν. Εσύ έχεις την κυψέλη σου, αποθηκεύεις την τροφή σου κι έχεις ήσυχο το κεφαλάκι σου», συμφώνησε μαζί του το μυρμήγκι.

«Δεν τα ξέρετε καλά τα πράγματα, φιλαράκια. Δεν ξέρετε τι σημαίνει να έχεις αφεντικά και να τους δουλεύεις χωρίς να σε πληρώνουν... Με κανακεύουν εμένα γιατί με έχουν ανάγκη», απάντησε η μέλισσα. «Με φροντίζουν γιατί τους δουλεύω! Για να μου παίρνουν τον κόπο μου. Ξέρεις τι σημαίνει να τρέχεις στα λιβάδια όση μερούλα δίνει ο Θεός στον κόσμο, να μαζεύεις σπυρί σπυρί τη γύρη, να χτίζεις την κηρήθρα, να συνάζεις γουλιά γουλιά το νέκταρ από τα λουλούδια για τις ανάγκες σου και να σου τα παίρνουν όλα, μέλι και κερί χωρίς να σε ρωτήσουν;»

«Σ' αυτό έχεις δίκιο», παραδέχτηκε το μυρμήγκι.

«Από σας τι έχουν να κερδίσουν;»

«Α, στάσου, μελισσούλα. Κι εμείς δεν είμαστε άχρηστα πλάσματα. Έχουμε κι εμείς κάποιον προορισμό».

«Σαν τι;»

«Ανοίγουμε στοές στο έδαφος και βρίσκει δρόμο το νερό, ο αέρας, ακόμα και το φως να προχωράει βαθιά και να κάνει το χώμα καρπερό. Λίγο το έχεις αυτό;»

«Μμμ, ναι... είναι κάτι κι αυτό», παραδέχτηκε η μέλισσα. «Όλα τα πλάσματα έχουν κάποιο προορισμό. Αλλά προέχει να δούμε τι πρόκειται να γίνει από δω και πέρα. Τι μπορούμε να κάνουμε! Πρέπει να σκεφτούμε το μέλλον μας!»

«Πρέπει να σκεφτούμε το μέλλον μας! «επανέλαβαν όλα μαζί και μαζεύτηκαν γύρω από το αγριάγκαθο. «Ωσπου να ξυπνήσουν οι άνθρωποι, η γη θα ερημωθεί».

Κούτσα κούτσα πλησίασε και το σκαθάρι σέρνοντας ένα ξεζουμισμένο σβόλο κοπριά.

«Εχω να προτείνω κάτι», άρχισε παίρνοντας ύφος η μέλισσα. «Δεν ξέρω πώς, αλλά αν αγαπάμε τη ζωούλα μας, είναι ανάγκη να του δίνουμε από δω, να πάμε κάπου αλλού, πφφφ μακριά...»

«Όμως, θα 'χει εκεί κοπριά;» κλαψούρισε το σκαθάρι.

«Έλα κι εσύ με την κοπριά σου! Εδώ ο κόσμος χάνεται, μας πνίγει η μπόχα και το σκουπιδαριό, κι εσύ την κοπριά σου σκέφτεσαι!» του έφραξε το στόμα με το ποδαράκι της η πασχαλίτσα.

«Φοβάμαι πολύ. Εμένα δεν μου δίνει σημασία κανένας», ψέλλισε και καμπούριασε όσο μπορούσε για να κρύψει και το κεφαλάκι του κάτω από την κάπα των φτερών του το σκαθάρι.

Η μέλισσα έσκυψε πάνω του με συμπόνια και του σκούπισε τα δάκρια με την άκρη του απομέσα φτερού της.

«Μην κλαις και μην απελπίζεσαι, καλό μου. Έχει ο Θεός και για μας. Ο Θεός αγαπάει τον κόσμο. Κάτι μου λέει μέσα μου πως δεν θ' αφήσει να χαθεί το σύμπαν. Κοίτα πάνω. Δες τον ουρανό που είναι κεντημένος μ' αστεράκια...» είπε. Κι άξαφνα τα ματάκια της άστραψαν. «Το βρήκα! Το ξέρω πού μπορούμε να πάμε! Να πάμε σ' ένα αστέρι!», φώναξε.

«Να πάμε! Να πάμε! Να πάμε σ᾽ ένα αστέρι!» συμφώνησαν όλα τα πλασματάκια.

Μια χελώνα που κρυφάκουγε έβαλε αμέσως φρένο στον ενθουσιασμό τους:

«Τρελαθήκατε, πλασματάκια; Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα.. Νομίζετε πως κάπου αλλού θα σας έχουν στρωμένο τραπέζι; Για λογικευτείτε!» είπε βραχνά ξεροβήχοντας.

«Τι σας ήρθε να βουτήξετε στο κενό; Απορώ με την τρέλα σας!» έκανε κι ένα σαλιγκαράκι μέσ᾽ από το καβούκι του, καθώς ήταν σκαρφαλωμένο σ᾽ ένα ξερό κλαδί. «Εγώ δεν πάω πουθενά!»

«Ούτε κι εγώ! Αλλά και να θέλαμε...» κούνησε με θλίψη το κεφάλι της η χελώνα.

Τα πλασματάκια είχαν τόσο έντονη συζήτηση και είχαν τόσο πολύ ενθουσιαστεί με την ιδέα ενός τέτοιου ταξιδιού που δεν έδωσαν σημασία στα λόγια της χελώνας και του σαλιγκαριού..

Κάτι πήγε να πει ακόμα η χελώνα, αλλά δεν πρόλαβε. Εκείνη τη στιγμή απλώθηκε ένας τεράστιος πυκνός ιστός αράχνης και σκέπασε όλα γύρω τους. Ένα σούρσιμο, ένα υπόκωφο παφ πουφ παφ! Ακολούθησε. Ο ιστός τυλίχτηκε σαν πελώριο κουκούλι και προσγειώθηκε μπροστά στα έκπληκτα μάτια όλων.

Τα πλασματάκια ζάρωσαν το ένα πάνω στην καρδιά του άλλου και κρυφοκοίταζαν με την άκρη του ματιού το παράξενο κουκούλι.

«Θα είναι το πεφταστέρι μου, αυτό που πάντα ονειρευόμουνα», γύρισε κι είπε σιγά το σκαθάρι στο μυρμήγκι.

«Σώπα!» το σκούντησε η χελώνα με το νύχι της και τρύπωσε στο καβούκι της.

Το σαλιγκάρι παρακολουθούσε τη σκηνή με μισό μάτι γεμάτο περιέργεια.

Τη στιγμή που ετοιμαζόταν η μέλισσα να επιχειρήσει έναν περίπατο αναγνώρισης γύρω από το παράξενο πράγμα, εκείνο τσαφ! έσκασε και πρόβαλε από τη σχισμή μια φαιά αράχνη.

«Θεούλη μου, τι είναι αυτό το πράγμα; Ένα τέρας. Κοίτα μια μύτη που έχει το πλάσμα!» μουρμούρισε το σαλιγκάρι. Δάγκωσε όμως στη στιγμή τα χείλη του για να μην τσιρίξει.

Γλίστρησε σιγά σιγά ως τη μεριά της χελώνας. Δοκίμασε να πει κάτι πάλι.

«Σσσς!» του έγνεψε η χελώνα. Και με το ποδαράκι της αγκάλιασε το τρομαγμένο ζωάκι.

Η φαιά αράχνη δεν περίμενε καλύτερη υποδοχή από τα τρομαγμένα πλάσματα. Μπήκε αμέσως στο θέμα.

«Δεν με συμπαθούν όλοι εμένα γιατί με μπερδεύουν με τη μακρινή ξαδέρφη μου, τη μαύρη αράχνη τη φαρμακερή. Μη σας τρομάζει η μεγάλη προβοσκίδα μου. Είναι για το καλό. Έρχομαι από πολύ μακριά, από τη χώρα του Νείλου. Τριγυρνώ παντού τις νύχτες, δεν έχω ύπνο, κι ακούω τις φωνές που ζητούν βοήθεια. Πηγαίνω όπου με καλούν. Έτσι βρέθηκα σ᾽ αυτό εδώ το σημείο. Άκουσα τη συζήτηση που είχατε. Κατανοώ την ανησυχία και τους φόβους σας», είπε σοβαρά.

«Και πού είναι ο τόπος σου; Αυτό, το... πώς το είπες;» ρώτησε ένα σκουληκάκι μέσα από μια τρύπα της γης.

«Η χώρα του Νείλου εννοείς;» ρώτησε με τη σειρά της η φαιά αράχνη.

«Ναι, αυτό!» της απάντησε παίρνοντας θάρρος το σκουληκάκι.

Η μαύρη αράχνη παραξενεύτηκε με το θάρρος του σκουληκιού και του απάντησε:

«Και να σου πω δεν θα καταλάβεις, πλασματάκι. Είναι πολύ μακριά ο τόπος μου. Εκεί δεν φτάνει το μάτι ούτε ο νους ενός μικρού σκουληκιού σαν και του λόγου σου. Βρίσκεται κάπου...»

«Κάπου; Και πού είναι αυτό το... κάπου;» ξαναρώτησε ξεθαρρεμένο το σκουλήκι.

«Κάπου... Κάπου ανάμεσα στη γη και στον ουρανό. Μπορεί και μέσα στο μυαλό και στην καρδιά ενός μικρού σκουληκιού σαν και λόγου σου. Κατάλαβες τώρα;»

«Μπα! Πού να χωρέσει τόσο μάκρος σε μια σταλιά μυαλό σαν το δικό μου! Εδώ μέσα στα χώματα που ζω εγώ...» αναστέναξε με καημό το πλασματάκι. «Πάω να κοιμηθώ καλύτερα, να μη χάσω τον ύπνο μου», είπε τέλος κι εξαφανίστηκε.

Η φαιά αράχνη πήρε βαθιά ανάσα ανακούφισης και στράφηκε στα πλασματάκια που περίμεναν με αγωνία τη συνέχεια.

«Ει, εσείς, τι κάθεστε και με κοιτάτε; Εμπρός, λοιπόν, μπείτε μέσα στο… στον... πύραυλό μου! Βιαστείτε! Να φύγετε από τη γη δεν θέλατε; Τώρα έχετε την ευκαιρία της ζωής σας! Μπείτε γρήγορα μέσα και βολευτείτε όπου μπορείτε και γρήγορα!»

Τα ζωάκια κάτι είπαν μεταξύ τους, αλλά έδειχναν αμήχανα και φοβισμένα.

«Βββββββ!» ούρλιαξε ο άνεμος που ως εκείνη την ώρα δεν είχε κάνει την εμφάνισή του. «Μπείτε να σας πάω! Κι εσύ κάνε γρήγορα!» πρόσταξε τη φαιά αράχνη με τη γλώσσα των σφοδρών ανέμων.

Τα ζωάκια δεν τολμούσαν να το κουνήσουν από τη ρίζα του αγριάγκαθου, όπου όλα είχαν μαζευτεί και περίμεναν.

«Εγώ δεν το κουνάω από δω, ο κόσμος να χαλάσει», ψιθύρισε η χελώνα στο αφτί του σαλιγκαριού.

«Ούτε κι εγώ!» είπε το σαλιγκαράκι.

«Εμείς δεν είμαστε για τα ύψη...» συμπλήρωσε η χελώνα και βυθίστηκε σε συλλογή.

Χωρίς άλλο, θα της ήρθε στο νου το παραμύθι της μακρινής ξαδέρφης της που ζήλεψε το πέταγμα του αετού και πεθύμησε να πετάξει κι εκείνη ψηλά σαν τον αϊτό. Και μια μέρα που τον είδε να σηκώνει με τα νύχια του ένα αρνί του φώναξε παρακαλεστά:

«Καλέ πετούμενο, πάρε με κι εμένα μαζί σου! Θέλω κι εγώ να πετάξω!»

Το αρπακτικό πουλί της έριξε μια λοξή ματιά γεμάτη νόημα.

«Κάμε λίγη υπομονή, θα γυρίσω!» της απάντησε στη γλώσσα των πουλιών.

Αν και δεν πολυκατάλαβε τα πετούμενα λόγια του πουλιού, η χελώνα καταχάρηκε.

Σε λίγο το αρπακτικό ξαναγύρισε και της έκαμε το χατίρι. Τη γράπωσε με τα νύχια του και τη σήκωσε ψηλά.

«Σήκωσέ με πιο ψηλά!» παρακαλούσε η χελώνα.

Ο αϊτός πετούσε όλο και πιο ψηλά και μόλις έφτασε πάνω από ένα μυτερό βουνό από σκληρό γρανίτη, άφησε τη χελώνα ελεύθερη στο κενό μπας και βγάλει φτερά για να πετάξει... Κι αντί να βγάλει φτερά και να πετάξει, η χελώνα έπεσε με ορμή κάτω και καρφώθηκε πάνω σ' ένα μυτερό βράχο...

Κατέβηκε ο αϊτός να δει τι απόγινε η φιλόδοξη χελώνα που ήθελε να πετάξει. Και σαν την είδε καρφωμένη στο βράχο κι ανοιγμένη στα δυο, οι σάρκες της του άνοιξαν την όρεξη. Ρίχτηκε με βουλιμία πάνω της και την καταβρόχθισε. Κι αφού έγλειψε ακόμα και το καύκαλό της, είπε:

«Εκτός από ανόητη, είσαι και πολύ νόστιμη, χαζούλα! Μεζές εκλεκτός! Και δεν το ήξερα. Μαζί μου θα πετάς κι εσύ από δω και πέρα».

Από τότε, λένε, έμαθε ο αϊτός την τέχνη να τρώει τη χελώνα… Έτσι λέει ο μύθος του Αισώπου».

Ποιος ξέρει τι σκέψεις μνήμες κακές να πέρασαν σαν αστραπή από το μυαλό της γνωστικής χελώνας. Η σκέψη τρέχει πιο γρήγορα κι από τον άνεμο κι από τον ήχο. Πιο γρήγορα κι από το φως.

Ο άνεμος έχασε την υπομονή του. Άρπαξε τα πλασματάκια με τη φτερούγα του και τ' απίθωσε όλα μαζί κουβαριασμένα στην τρύπα της φαιάς αράχνης. Τότε η εκείνη στο άψε σβήσε ξεφυσώντας κλωστές έκανε το κουκούλι τεράστιο σύννεφο και μπήκε μέσα από εκεί που είχε βγει. Κι έφραξε το τεράστιο στόμιο με αραιό ιστό.

Ο άνεμος βούιξε ανατριχιαστικά και άρχισε τότε το σύννεφο να ανεβαίνει και να αραιώνει και να ανοίγονται παντού παραθυράκια. Τα πλασματάκια διαπίστωσαν πως μπορούσαν να βλέπουν έξω. Το θέαμα ήταν καταπληκτικό. Ξεπερνούσε και την πιο τολμηρή φαντασία.

Η χελώνα ζήλεψε.

«Τι κρίμα που δεν μας πήραν κι εμάς!» είπε στο σαλιγκαράκι τρίβοντας τα μάτια της.

Πιο ξύπνιο, πιο λογικό και πιο προσγειωμένο το σαλιγκάρι, μουρμούρισε:

«Εμείς δεν έχουμε φτερά, καημένη, είμαστε καταδικασμένα να σερνόμαστε, να κουβαλάμε το καβούκι μας. Δεν είμαστε για τα ύψη».

«Έχεις δίκιο, χρυσό μου. Όποιος σαν κι εμάς τόλμησε, έφαγε το κεφάλι του...», είπε με νόημα. Και σκούπισε ένα δάκρυ που κύλησε στο φρυγμένο μάγουλό της.

«Κλαις;» ρώτησε το σαλιγκάρι.

«Δεν κλαίω, γιατί να κλάψω, ένα σκουπιδάκι μπήκε στο μάτι μου και προσπαθώ να το βγάλω», προσποιήθηκε από αξιοπρέπεια για να φανεί δυνατή. Στο βάθος όμως της ψυχής της ανησυχούσε για τα πλασματάκια που πήρε το μυαλό τους αέρα...

Σώπασαν συνωμοτικά.

Και βυθίστηκαν σε συλλογή. Το σύννεφο ξεμάκραινε ώσπου έγινε μια κουκκίδα μελανή στο βάθος του ορίζοντα. Και σε λίγο χάθηκε από τα μάτια τους.

Ξαφνικά της χελώνας της ήρθε μια θαυμάσια ιδέα. Σκούντησε με το πόδι της το σαλιγκάρι.

«Εμείς, φιλαράκο, μπορούμε να κάνουμε κάτι άλλο».

«Σαν τι;» ρώτησε εκείνο νυσταγμένο.

«Να ταξιδέψουμε σ᾽ άλλα μέρη πάνω στη γη. Αυτό!» του απάντησε. «Δεν είναι σπουδαία ιδέα; Βρίσκεις;»

«Μμμ, κάτι μου λέει. Δος μου χρόνο να το σκεφτώ λίγο...»

«Εμείς πάντως δεν το κουνάμε από δω, ο κόσμος να γυρίσει ανάποδα!» είπαν τα σκουλήκια. «Εδώ βρεθήκαμε, εδώ γεννηθήκαμε, εδώ θα πεθάνουμε. Μας φτάνει και μας περισσεύει αυτό που έχουμε». Και χώθηκαν πιο βαθιά στις τρύπες τους.

«Λες να ᾽χουν δίκιο;» αναρωτήθηκε το σαλιγκάρι.

Η χελώνα ήταν αποφασισμένη να αλλάξει ακόμα και τον τρόπο της ζωής της.

«Μην τους δίνεις σημασία, μικρέ. Είναι δειλοί και βολεμένοι, κλεισμένοι στον εαυτό τους, αδιάφοροι. Θα ᾽ρθεις μαζί μου;»

–Είν᾽ ο δρόμος μας μακρύς,
πες μου, σάλιαγκα, μπορείς;
–Πλάι σου, κυρά χελώνα,
περπατώ μισόν αιώνα!

«Κι αν και το βρίσκω τρελό, θα σ᾽ ακολουθήσω. Ας τολμήσουμε κι εμείς μια φορά να βγούμε λίγο παραέξω από το καβούκι μας. Περίμενε όμως να κοιμηθώ λίγο πρώτα», είπε και της έστειλε ένα φιλί.

«Κι εγώ το έχω ανάγκη να πλαγιάσω λίγο. Καλόν ύπνο λοιπόν, χρυσό μου, και όνειρα γλυκά!» του ευχήθηκε. Του έστειλε κι εκείνη ένα φιλί και λούφαξε στο καβούκι της.

Και ήρθε ο μεγάλος ύπνος και σφάλισε τα βλέφαρά τους. Και βυθίστηκαν στο όνειρό τους. Πιασμένοι χέρι χέρι η χελώνα και το σαλιγκάρι κίνησαν για το μεγάλο ταξίδι πάνω στα φτερά του ονείρου τους.

Το σύννεφο με τη μαύρη αράχνη και τους γήινους επιβάτες χάραζε τους απέραντους δρόμους του σύμπαντος ψάχνοντας το Φιλόξενο Αστέρι για να αρχίσουν εκεί μια καινούρια ζωή.

Όσο προχωρούσαν το σκοτάδι πύκνωνε. Αναγκάζονταν να κάνουν τολμηρές βουτιές στο κενό. Ο αέρας αραίωνε ξεφυσώντας με αγκομαχητά σαν κουρασμένος.

Κάποτε φάνηκε στον θαμπό ορίζοντα μια μελανή κουκκίδα. Ήταν σίγουρα το αστέρι που αναζητούσαν.

Όσο πλησίαζαν στον προορισμό τους ο αέρας φυσούσε ξέπνοα, ώσπου ξεψύχησε και σε κάποια τρομακτική στιγμή το σύννεφο διαλύθηκε.

Αμέσως, χωρίς να χάσει την ψυχραιμία της η μαύρη αράχνη, έκανε μια κίνηση με τα τεράστια πόδια της προς τα πίσω, τα φτερά της άρχισαν να κινούνται σαν έλικες, ανέπτυξε αμέσως μεγάλη ταχύτητα και το σύννεφό της πετούσε πιο γρήγορα κι από τον γρηγορότερο άνεμο. Σ᾽ αυτό βοηθούσε η τεράστια μύτη της που άνοιγε δρόμους μέσα στο σκοτάδι.

Άφηναν πλάι και πίσω τους σκοτεινά και μισοφωτισμένα και ολόφωτα αστέρια

Τα πλασματάκια είχαν είχαν ζαρώσει το ένα πάνω στο άλλο στη ράχη της μαύρης αράχνης.

Και το μαγικό ταξίδι συνεχιζόταν περνώντας ξυστά ανάμεσα από κομήτες κι από μετεωρίτες, αφήνοντας πίσω τους μια βαθιά μολυβένια γραμμή.

Όσο προχωρούσαν, η περιπλάνηση γινόταν πιο ενδιαφέρουσα, πιο πολύ γοητευτική. Συναρπαστική. Η περιπέτεια ήταν μοναδική. Τα γήινα πλασματάκια κόντευαν να εξοικειωθούν με το ουράνιο περιβάλλον όταν ένα ταρακούνημα ανέτρεψε τα πάντα. Το ταρακούνημα ήταν τόσο δυνατό που τα πλασματάκια προσπαθούσαν να τρυπώσουν το ένα στην αγκαλιά του άλλου πλάι του.

«Τέλος! Φτάσαμε στο τέλος! Το μαγικό ταξίδι για την ώρα τελείωσε», είπε η μαύρη αράχνη.

«Πού φτάσαμε;», ρώτησε η πασχαλίτσα.

«Στη ΓΗ, στο Φιλόξενο άστρο μας», του απάντησε η μαύρη αράχνη.

«Ουάου!» ξεφώνισε ο Αλέξανδρος ανοίγοντας τα μάτια του. «Δεν θέλω… να ήταν όνειρο…» κλαψούρισε.

Και κουκουλώθηκε ίσαμε την κορφή του κεφαλιού του.

Γράμμα από τον Μεγάλο Ωκεανό

Το όνομά μου είναι Καρλότα. Οι φίλοι μου, για συντομία, με λένε Κάρλα.

Φίλοι μου διαδικτυακοί αγαπημένοι, καλησπέρα! Χρόνια πολλά πολλά!

Εύχομαι σε όλους ο Καινούριος Χρόνος να είναι χαρούμενος, καινούριος, χωρίς ιούς!

Είμαι πολύ ευτυχισμένη που βρίσκομαι σε ένα παλατάκι μαζί με τις δώδεκα κόρες του Μεγάλου Ωκεανού. Και το χρωστάω στη «Συντροφιά με ένα βιβλίο». Δεν φαντάζεστε πόσο όμορφα είναι να ζεις στο παραδεισένιο νησί, ένα κοραλλένιο νησί στην καρδιά του Μεγάλου Ωκεανού. Οι ναυτικοί τον ονομάζουν Μέγα Ειρηνικό Ωκεανό.

Ο φίλος μου ο Κωστάκης, ο παππούς του κι εγώ φτάσαμε εδώ με το φτερωτό καραβάκι του Παππού του. Ήρθαμε να πάρουμε τα δώρα του Άι Βασίλη που ετοίμασαν οι όμορφες κόρες του Μεγάλου Ωκεανού για τα παιδιά όλου του κόσμου. Πολύ γρήγορα θα γυρίσουμε φορτωμένοι με τα όμορφα δώρα τους. Αργήσαμε λίγο, γιατί περιμένουμε να έρθει το έλκηθρο με τους δυο ταράνδους. Καθυστερεί λόγω του κακού καιρού. Ανυπομονώ να βρεθώ κοντά σας και να δώσω αυτοπροσώπως στον καθένα το δώρο του.

Όμως πρώτα πρέπει να πετάξω παντού για να προφτάσω να μοιράσω τα δώρα στα παιδιά όλου του κόσμου. Οι κόρες του Μεγάλου Ωκεανού, με τον Άι Βασίλη ετοίμασαν τα δέματα με τα δώρα των παιδιών. Εμένα μου ανέθεσαν να γράψω τα γράμματα που θα μοιράσει ο Άι Βασίλης στα παιδιά μαζί με τα δώρα.

Φέτος, λέει, δεν επιτρέπεται να μπει από την καπνοδόχο μήτε να χτυπάει πόρτα-πόρτα. Θα τα στείλει με κούριερ, δηλαδή ταχυδρομικώς με τα εκπαιδευμένα ταχυδρομικά περιστέρια που ξέρουν να διαβάζουν τις διευθύνσεις των παιδιών.

Είμαι πολύ χαρούμενη που γράφω γράμματα στα παιδιά από ένα κοραλλένιο νησί στην καρδιά του Μεγάλου Ωκεανού.

Όμως το πιο αγαπημένο γράμμα θα στείλω στον φίλο, δεν λέω το όνομά του, είναι το μυστικό μας. Με περιμάζεψε από το δρόμο μια νύχτα παγερή και με φροντίζει. Μου κρέμασε στο λαιμό ταυτότητα με μια ωραία καδένα και είναι ο… νονός μου.

Ο νονός μου γράφει τραγούδια και τραγουδάει «μαγικά», όπως λένε.

Θα χαρεί πολύ όταν λάβει το δώρο και το γράμμα μου.

«Ο Χρόνος μας προσπέρασε! Επιστρέφουμε!» Φωνάζει ο Άι Βασίλης. Να προφτάσουμε να μοιράσουμε τα δώρα πριν τα Φώτα.

Του χρόνου τέτοιες μέρες, μπορεί και νωρίτερα, θα μας βρείτε μέσα στο βιβλίο με τίτλο: *Συντροφιά με ένα βιβλίο.*

Αντίο κόρες του Μεγάλου Ωκεανού! Αντίο όλοι σας! Στο επανιδείν!

Ευτυχισμένος ο Καινούργιος Χρόνος!

Ο παππούς με τον Κωστάκη και τα δώρα είναι στο φτερωτό καράβι της επιστροφής.

Σας αγαπώ πολύ και σας φιλώ,

Καρλότα

5. 1. 2022

Η μικρή Μαρία

«Η μικρή Μαρία κάθεται και κλαίει
που δεν την παίζουνε οι φιλενάδες της!»

Ο χαρούμενος σκοπός και τα λόγια του τραγουδιού, της ξέσκισαν την καρδιά της κυρίας Ερμιόνης. Με τη σκέψη της έφερε μια γύρα τις χώρες του πολέμου και σταμάτησε στη μικρή Ιρίνα που ξεπάγιασε αβοήθητη. Σκεφτόταν τη μικρή Ιρίνα που δεν θα πιαστεί ποτέ στον κύκλο των χαρούμενων παιδιών. Την πήραν τα δάκρυα. Και μπήκε τρέχοντας σαν κυνηγημένη από τύψεις, αφήνοντας ανοιχτή τη μπαλκονόπορτα ίσως για να ακούει το χαρούμενο τραγούδι των παιδιών και να ξεχνάει τα βάσανα του κόσμου και τα δικά της βάσανα.

«Είμαστε όλοι συνυπεύθυνοι, όλοι!» είπε σιγά στον εαυτό της και βάλθηκε να συνεχίσει τις καθημερινές της ασχολίες μες το σπίτι και να ετοιμάσει φαγητό να φάνε τα παιδιά μόλις γυρίσουν από το σχολείο.

Το τραγούδι των παιδιών και το παιχνίδι συνεχιζόταν:

«Η μικρή Μαρία κάθεται και κλαίει
που δεν την παίζουνε οι φιλενάδες της».

Η Μικρή Μαρία μόνο για τις ανάγκες του παιχνιδιού κλαίει. Γιατί η μικρή Μαρία και το κάθε παιδί που «κλαίει» κάθε φορά στο κέντρο του κύκλου, δεν έχει κανένα λόγο σοβαρό για να κλαίει. Όχι πως το να παίζει η Μαρία δεν είναι σοβαρό πράγμα, κάθε άλλο! Η μικρή Μαρία κι όλα τα παιδιά έχουν ανάγκη να παίζουν. Αλλά να, η Μαρία έχει όλα τα καλά, δεν της λείπει τίποτα και παίζει με τις φιλενάδες της που θα της πουν δυο φορές για να την παρηγορήσουν:

«Σήκω επάνω, κλείσε τα μάτια
και διάλεξε όποια θέλεις!
Σήκω επάνω, κλείσε τα μάτια,
άπλωσε τα χέρια κι' αποχαιρέτα μας!»

Και η μικρή Μαρία θα κάμει αυτό που της είπαν οι φιλενάδες της. Θα σηκωθεί και ψαχουλεύοντας με τα χεράκια της και με κλεισμένα μάτια θα αγγίξει μια από τις φιλενάδες της κι αυτή θα πάρει τη θέση της στη μέση του κύκλου του παιχνιδιού, για να συνεχιστεί το παιχνίδι.

Όμως η μικρή Ιρίνα, τι ειρωνεία! – Ειρήνη ήταν το όνομά της στη γλώσσα που μιλούσαν στον τόπο της, όταν υπήρχε ο τόπος της, τώρα πια δεν υπάρχει – κάθεται και κλαίει, όχι γιατί «δεν την παίζουνε οι φιλενάδες της», αλλά γιατί δεν έχει φιλενάδες. Η μικρή Ιρίνα δεν έχει κανέναν. Δεν έχει τίποτα στον απάνω κόσμο. Όλα τα έχαψε η φωτιά. Ισοπέδωσαν το χωριό της οι βόμβες. Θα ήθελε κι εκείνη να παίζει. Αλλά πού, σε ποια αλάνα, σε ποια αυλή και με ποιον να παίξει; Η καημένη, είναι ολομόναχη σε μια καμένη έκταση, σ' έναν κατεστραμμένο κόσμο. Δεν έχει πού ν' ακουμπήσει το τρομαγμένο βλέμμα της. Όλα γύρω είναι συντρίμμια κι αποκαΐδια, χαλάσματα. Κάπου μέσα σ' αυτά θα είναι φυτεμένες οι φιλενάδες, τ' αδερφάκια, οι γονείς, όλο το μικρό χωριό. Το βιος τους, το σπιτάκι με τα γαλάζια παραθυρόφυλλα, ο κήπος με τα ζαρζαβατικά, τα μπαλκόνια με τα όμορφα γεράνια. Τα παιχνίδια, τα βιβλία και τα τετράδιά της, ο δάσκαλος και το σχολειό με την κεραμιδένια στέγη, τα θρανία, ο πίνακας…

Αχ, πώς ονειρεύεται ζεστό πρωτοχρονιάτικο, ζαχαρωτό ψωμί και γαλοπούλα γεμιστή, γάλα για πρωινό κι ένα αυγουλάκι αυγινό! Οι κοτούλες, πού είναι οι κοτούλες και τα κατσικάκια της; Πού κρύφτηκε όλος ο κόσμος; Πού πήγαν όλοι;

Ο Θεός ο Παντοκράτορας κι η Παναγιά η Βρεφοκρατούσα;

Όλος ο όμορφος κόσμος της Ιρίνα είναι θαμμένος εκεί δα, μέσα στ' αποκαΐδια.

Όλα τα έχουν αφανίσει τα μεγάλα σιδερένια άγρια πουλιά με τις μακριές μύτες που ξερνούσανε φωτιά και θάνατο νύχτα και μέρα κι έκαναν κόλαση των ανθρώπων τη ζωή.

Η μικρή Ιρίνα έμεινε μόνη, ολομόναχη σ᾽ έναν απέραντο, κατεστραμμένο κόσμο. Κοιτάζει γύρω της. Παντού ερημιά, καπνοί και φλόγες. Ρίχνει τη ματιά της θολωμένη στο σωρό τ᾽ αποκαΐδια και περιμένει να ξετρυπώσουν από κει μέσα οι φιλενάδες της και να την παρηγορήσουν.

Πώς άλλαξαν όλα! Μοιάζει να ξύπνησε σ᾽ έναν άλλο πλανήτη, έτσι νομίζει, πολύ μακριά από το χωριό της, από τη γη που ήξερε. Αυτό που βλέπει γύρω της δεν είναι ο κόσμος ο δικός της. Δεν ξέρει ακόμα τι έχει γίνει. Δεν καταλαβαίνει καθόλου τι σημαίνει αυτό το τρομερό παιχνίδι που παίζουν οι μεγάλοι, οι δυνατοί της γης. Το μικρό μυαλό της είναι ανήμπορο να χωρέσει τη συμφορά που την κυκλώνει άγρια και της δείχνει τα δόντια της...

Δεν καταλαβαίνει τίποτα.

Δε θέλει να καταλάβει. Δεν μπορεί να καταλάβει.

Ζει ένα απαίσιο όνειρο, γεμάτο ασχήμια. Ο κόσμος γύρω της έχει μόνο πληγές. Καπνοί ανεβαίνουν από παντού...

Κλείνει τα μάτια να μην βλέπει. Και τότε βλέπει το κόκκινο ποτάμι που κυλάει δίπλα της

Η Ιρίνα πλησιάζει, χώνει τα δαχτυλάκια της σ᾽ αυτό κι εκείνα βάφονται κόκκινα, γίνονται κόκκινα ρυάκια. Δυναμώνουν και πληθαίνουν, γίνονται ποταμάκια. Ύστερα, ένα μεγάλο κατακόκκινο ποτάμι φουσκωμένο τη ζώνει από παντού. Αχνίζει καθώς κυλάει, είναι ζεστό. Βάφει κατακόκκινα τα λερωμένα χώματα, τα συντρίμμια, κατακλύζει τον κόσμο που περιβάλλει και την απειλεί. Μα δεν ξέρει τι σημαίνει. Αποξεχνιέται κοιτάζοντας το κόκκινο ποτάμι.

«Τι όμορφα», κάνει σε μια στιγμή. «Όλος ο κόσμος φόρεσε τα καλά του. Θα είναι μεγάλη γιορτή. Αύριο θα χορεύουμε, θα ᾽ναι γιορτή…» Παραμιλάει.

Όλος ο τόπος στα μάτια της Ιρίνας γέμισε παπαρούνες κόκκινες. Πώς έγινε και φύτρωσαν έτσι άξαφνα παπαρούνες; Ο τόπος άλλαξε φόρεμα, φόρεσε ανθισμένες παπαρούνες; Μα, όχι, όχι, δεν είναι παπαρούνες; Αυτό το κόκκινο κυλάει...Είναι ένα τεράστιο κατακόκκινο ποτάμι, που κυλάει, όλο κυλάει και μεγαλώνει. Μεγαλώνει. Αλλάζει σχήμα στα μάτια της. Γίνεται ένα πολυκέφαλο τέρας σαν εκείνα της Λερναίας Ύδρας που της έλεγε ο παππούς τις προάλλες.

«Παππούλήηηηη! Πού είσαι παππούλη μου; Έλα να δεις!» θέλει να φωνάξει, μα η φωνή της δεν βγαίνει δυνατή. Κάπου θαρρείς κι έχει σκαλώσει. Κι ο παππούλης;

Ο παππούλης δεν αποκρίνεται. Είναι φυτεμένος στη γη… Κάποια άνοιξη, ποιος ξέρει πότε, μπορεί να γίνει παπαρούνα, ανεμώνα, αγριοθύμαρο ή πικροδάφνη, μυρτιά, μοσχοϊτιά, και δεντρολίβανο, λουίζα ή βασιλικός, μπορεί και νάρκισσος...

Έχει αλλάξει ο κόσμος γύρω της. Δεν τον αναγνωρίζει.

Η μικρή Ιρίνα κουράστηκε να βλέπει αυτό το κόκκινο ποτάμι και κλείνει τα ματάκια της. Δε θέλει να βλέπει άλλο. Δεν αντέχει τη μοναξιά. Κι αυτό το κόκκινο ποτάμι κοντεύει να πλημμυρίσει τη μικρή καρδιά της. Τα δαχτυλάκια της έβαψαν κόκκινο το προσωπάκι της. Τώρα είναι κι εκείνη μια παπαρούνα κατακόκκινη.

Ονειρεύεται η Ιρίνα. Χτίζει τον κόσμο της από την αρχή. Όλα τα βάζει στη θέση τους. Το καθένα εκεί που πρέπει.

Σιγά σιγά το κόκκινο ποτάμι σμίγει με τα δάκρυά της, αραιώνει, γίνεται ροζ, ξεθωριάζει. Σε λίγο έχει στερέψει.

Μέσα από τα χαλάσματα ξεπετιούνται λουλούδια, φυτρώνουν σπίτια, παιδιά χαρούμενα και χαμόγελα. Ο ουρανός έγινε γαλάζιος. Σύννεφο πουθενά. Ησυχία.

Πολλή ησυχία. Ο κόσμος μοιάζει με... άλλον κόσμο. Δεν είναι αυτός που ήξερε. Αυτός ο κόσμος είναι αλλιώτικος!

Ύστερα όλα γίνονται μια μεγάλη πολύχρωμη μπάλα. Δεν ξεχωρίζει τίποτα. Η μπάλα μικραίνει, ζαρώνει, λιγοστεύει. Η μπάλα σηκώνεται ψηλά σαν ένα αόρατο πόδι να της έδωσε μια γερή κλοτσιά, όπως στα γήπεδα. Και παίρνει μαζί της την Ιρίνα, πάνω από τις φωτιές, την πάει στα σύννεφα και πάνω από τα σύννεφα, μπορεί σε έναν άλλο πλανήτη.

Τα μάτια της θαμπώνουν, σβήνουν όπως το κερί στην πίτα της Πρωτοχρονιάς που περίμενε και δεν ήρθε, δεν θα ξανάρθει ποτέ για την Ιρίνα… Η Ιρίνα έφυγε νωρίς, βιάστηκε να γίνει χρυσοφτέρουγο, γοργόφτερο πουλί, αέρας κι αστραπή, σύννεφο και βροχή, κραυγή διαμαρτυρίας. Και μ᾽ ένα κλαδάκι αγριελιάς στο μικρό της χέρι βιάζεται να φέρει σ᾽ όλο τον κόσμο το δικό της και δικό μας μήνυμα.

Αγάπη Ειρήνη Αδελφοσύνη

Η Ιρίνα ονειρεύεται κι όλος ο κόσμος της χαμογελά. Γέρνει στ᾽ όνειρό της κι αποκοιμιέται. Και το κόκκινο ποτάμι κυλάει, όλο κυλάει και βουλιάζει σε μιαν άβυσσο πιο μεγάλη από τον κόσμο.

Κάτω από τα βασιλεμένα βλέφαρά της τα παιδιά χορεύουν, τραγουδούν, παίζουν «τη μικρή Ιρίνα». Εκείνη κάθεται κουλουριασμένη, ένα σβολαράκι, στο μέσο του κύκλου. Κλαίει, γελάει, δεν ξέρει. Στ᾽ αυτιά της έρχεται ο γλυκός απόηχος του τραγουδιού:

«Η μικρή Ιρίνα κάθεται και κλαίει
που δεν την παίζουνε οι φιλενάδες της...»

Έγειρε στο γλυκό της όνειρο κι αποκοιμήθηκε για πάντα.

«…Αφού για πάντα μες στ᾽ όνειρό της θέλησε πια να ζει...»

Την πήρε μαζί του το κόκκινο ποτάμι και πάει! Και πάει γεμίζοντας τον κόσμο μας παπαρούνες. Έγινε περιστεράκι η Ιρίνα και πετάει πάνω απ᾽ το κόκκινο ποτάμι. Με το κλαδάκι της ελιάς στο ράμφος της πετάει η Ιρίνα. Η Ιρίνα πετάει άνω από τα σιδερένια μαυροφτέρουγα πουλιά.

Τα παιδιά δίνουν τα χέρια, τα χέρια δένονται, σχηματίζεται ένας μεγάλος κύκλος από αγόρια και κορίτσια και παίζουν χορεύοντας. Ο κύκλος μεγαλώνει και μοιάζει με έναν πολύχρωμο τεράστιο φραμπαλά ζωγραφισμένο με κάθε λογής τριαντάφυλλα. Παίζουν τη «Μικρή Μαρία».

Το χαρούμενο τραγούδι ξεσηκώνει τις νοικοκυρές των γύρω σπιτιών. Παρατούν τις δουλειές τους. Βγαίνουν στα μπαλκόνια και καμαρώνουν τα παιδιά. Η κυρία Ερμιόνη είναι πολύ χαρούμενη και περήφανη για τη μικρή Μωαμεθανή που φιλοξένησε τον καιρό εκείνου του πολέμου που διέλυσε τη χώρα της. Το ίδιο και οι άλλες μητέρες που «υιοθέτησαν» ή υπήρξαν «ανάδοχες ορφανών του πολέμου».

Το παιχνίδι συνεχίζεται. Το τραγούδι των παιδιών δυναμώνει. Τα χέρια γίνονται γερή αλυσίδα αγάπης που δένει τις καρδιές όλων των παιδιών του κόσμου για έναν καινούργιο κόσμο, έναν κόσμο αγάπης, φιλίας, κατανόησης και ειρήνης.

Καλή Χρονιά

Χαρούμενη, χρυσή πρωτοχρονιά!

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Το κείμενο αυτό γράφτηκε τον καιρό του πολέμου στη Γιουγκοσλαβία, μάλλον δεν δημοσιεύτηκε πουθενά, μπερδεύτηκε μέσα στους τίτλους και ξεχάστηκε. Τυχαία το είδα και το βρήκα δυστυχώς επίκαιρο. Μερικά γεγονότα, όσο δυσάρεστα κι αν έρχονται, είναι διαχρονικά.

Το αυγό της Λήδας

Όταν αποφασίζουν οι αθάνατοι θεοί,
γράφεται η μοίρα των θνητών ανθρώπων

Μια φορά κι ένα καιρό, στα πολύ παλιά τα χρόνια, οι άνθρωποι στη γη είχαν πληθύνει πάρα πολύ, όπως και τώρα, και ήταν τόσο κακοί, όπως και τώρα, που θα βούλιαζε η Γη. Ο Δίας ψηλά από τον Όλυμπο έβλεπε τη μεγάλη Μάνα Γη που αγκομαχούσε γιατί δεν μπορούσε να σηκώσει τόσο βάρος κι αποφάσισε να δράσει και να βάλει τους Έλληνες από δω και τους Τρώες στην απέναντι στεριά, να φαγωθούν μεταξύ τους με έναν πόλεμο για ασήμαντη αφορμή. Το πρόβλημα του Δία ήταν η αφορμή, όχι οι συνέπειες ενός πολέμου.

Μεταμορφωμένος σε κύκνο πέταξε ως τη Σπάρτη και με κόλπο «έσμιξε» με την πανέμορφη σύζυγο του βασιλιά Τυνδάρεω, τη Λήδα, μέσα σε ένα γλυκύτατο όνειρο, χωρίς εκείνη να καταλάβει με ποιον κοιμόταν κι ονειρευόταν ταξίδια μακρινά και περιπέτειες.

Όταν έφυγε ο κύκνος, ξύπνησε αναστατωμένη από το όνειρο, αλλά δεν είπε σε κανέναν τίποτα ούτε στο βασιλιά Τυνδάρεω, τον άντρα της.

Όμως δεν άργησε να φανούν κάποια σημάδια αλλιώτικα στο σώμα και στη διάθεσή της, να αισθάνεται πως κάτι συμβαίνει μέσα της. Αλλά πού να πάει ο νους της στο παράξενο πουλί. Εκείνο ήταν ένα όραμα.

«Νομίζω πως είμαι έγκυος», είπε δειλά μια μέρα στον εαυτό της.

Χαμογέλασε ικανοποιημένη που θα έφερνε στον κόσμο το παιδί που περίμενε με ανυπομονησία ο βασιλιάς κι όλο το βασίλειό τους και βιάστηκε να το πει και στον άντρα της. Όταν πλησίαζε η μέρα του τοκετού, όπως ήταν επόμενο, ο βασιλιάς φρόντισε να φέρει στο παλάτι τους καλύτερους γιατρούς και τις ξακουστές μαίες.

Όλοι περίμεναν με κομμένη ανάσα. Όμως η βασίλισσα αντί για το παιδί που όλοι περίμεναν, γέννησε ένα μεγάλο, ένα υπερφυσικό αβγό. Οι μαίες, μόλις είδαν το αβγό, τα ᾽χασαν:

«Είναι θαύμα, είναι θαύμα. Εδώ κάποιος θεός έβαλε το χέρι του».

Ο βασιλιάς που περίμενε καταχαρούμενος να δει το νεογέννητο παιδί τους, είδε ένα πελώριο αβγό. Σάστισε, χλόμιασε, κατάπιε τη γλώσσα του από τη μεγάλη ντροπή που ένιωσε, δεν ήξερε τι να πει και τι να υποθέσει.

«Αυτό είναι θαύμα!», ομολόγησαν και οι πιο δύσπιστοι αδυνατώντας να δώσουν μια λογική εξήγηση. Ωστόσο, δεν άργησε να λυθεί το μεγάλο μυστήριο. Το αβγό έσκασε εκεί μπροστά στα έκπληκτα μάτια όλων κάνοντας σιγανό θόρυβο. Άνοιξε στα δυο κι από μέσα βγήκαν τέσσερα πανέμορφα μωρά. Δυο αγόρια και δυο κορίτσια, το ένα ομορφότερο από το άλλο. Αυτό κι αν ήταν έκπληξη. Από το αυγό της Λήδας βγήκαν τέσσερα παιδιά, οι Διόσκουροι, Κάστωρ και Πολυδεύκης και δυο κόρες, η Κλυταιμνήστρα και η Ωραία Ελένη. Η βασίλισσα, τότε κατάλαβε τι νόημα είχε το τρυφερό αγκάλιασμα εκείνου του όμορφου πουλιού.

Άξαφνα, μπροστά στα έκπληκτα μάτια όλων, έγινε άλλο παράδοξο: Από το πουθενά ήρθε ένα άσπρο σύννεφο, τύλιξε τα δυο αγόρια, κι άρχισε να ανασηκώνεται σιγά σιγά κι αθόρυβα και να βγαίνει από το βασιλικό κοιτώνα. Και καθώς απομακρυνόταν, το σύννεφο ψήλωνε ώσπου έγινε μια λευκή κουκίδα και βούλιαξε στο γαλάζιο στερέωμα. Και χάθηκε στο βάθος του ουρανού πίσω από τον ορίζοντα.

Ο βασιλιάς και οι σοφοί σύμβουλοί του όσο κι αν προσπαθούσαν δεν μπορούσαν να δώσουν καμιά λογική εξήγηση. Κάλεσαν, λοιπόν, τον πιο σοφό μάντη για να ερμηνεύσει το αναπάντεχο και πρωτοφανές γεγονός.

Ο σοφός μάντης έξυσε το κούτελό του, πήρε σοβαρό ύφος και αποφάνθηκε:

«Αυτό το θαύμα σχεδιάστηκε στον Όλυμπο και είναι έργο του Δία. Ο θεός έχει το σκοπό του και διάλεξε αυτόν τον τρόπο να γεννηθούν τα παιδιά του. Είναι θαύμα. Δεν χωράει αμφιβολία πως αυτό είναι θέλημα θεού! Δεν βλέπω άλλο τίποτα εκτός από το θαύμα».

«Έτσι λες, σοφέ μου μάντη;», τραύλισε αναστατωμένος ο Τυνδάρεως.

Ο μάντης πλησίασε το βασιλιά και του ψιθύρισε, σχεδόν, συνωμοτικά:

«Βασιλιά μου, η γνώμη μου είναι να μην πας αντίθετα από το θέλημα του Δία. Δέξου τα θεϊκά δώρα, αυτό είναι το θέλημα του θεού. Είναι ολοφάνερο πως είσαι ο εκλεκτός των θεών».

Ο Τυνδάρεως έσκυψε το κεφάλι συγκαταβατικά.

«Αφού είναι το θέλημα θεού, υποκλίνομαι», ψέλλισε μπερδεμένος κι εκείνος κι ακολούθησε το μάντη ως την εξώθυρα του παλατιού.

Ύστερα όλα πήραν το δρόμο τους.

Ο βασιλιάς πίστεψε στο θαύμα, δέχτηκε πως είναι κόρες του οι πανέμορφες κόρες της Λήδας. Παραδέχτηκε πως ήταν θεού θέλημα να γίνει έτσι κι ακολούθησε τις συμβουλές του μάντη. Ήταν πολύ χαρούμενος και υπερήφανος που απόκτησε δυο πανέμορφες κόρες, την Κλυταιμνήστρα και την Ωραία Ελένη. Τις αγάπησε με όλη του την ψυχή και τις μεγάλωνε με στοργή.

Όταν οι κόρες του μεγάλωσαν, πάντρεψε την Κλυταιμνήστρα με τον Αγαμέμνονα το βασιλιά των Μυκηνών και την πιο όμορφη, τη γνωστή στο Πανελλήνιο ως Ωραία Ελένη, την πάντρεψε με τον Μενέλαο ο οποίος κέρδισε στον αγώνα που που όρισε ο Τυνδάρεως και πήραν μέρος όλοι οι υποψήφιοι γαμπροί κι έγινε βασιλιάς της Σπάρτης.

Ζούσαν «βίον ανθόσπαρτον», ως την καταραμένη ώρα που ο Πάρις, ο πανέμορφος γιος του Πριάμου, του βασιλιά της Τροίας, παρακινούμενος από την θεά Ήρα πήγε φιλοξενούμενος στα παλάτια του Μενελάου. Κι όταν χρειάστηκε να λείψει ο Μενέλαος από τη Σπάρτη, βρήκε την ευκαιρία ο Πάρις, άρπαξε την Ωραία Ελένη και όσους μπόρεσε θησαυρούς του Μενελάου και πήγαν στην Τροία.

Η αρπαγή της Ωραίας Ελένης θεωρήθηκε μεγάλη προσβολή για την Ελλάδα και ξεσήκωσε τους Έλληνες υποψήφιους γαμπρούς να πάνε να την πάρουν πίσω. Τους είχε δέσει με όρκο ο Τυνδάρεως «πως αν πειράξει κάποιος την Ωραία Ελένη, να συνδράμουν όλοι τον Μενέλαο». Αυτό που είχε σχεδιάσει ο Δίας και δρομολογήσει, η αφορμή για τον πιο άγριο και μακροχρόνιο πόλεμο που κατάστρεψε εκ θεμελίων την Τροία και σκοτώθηκαν όλοι οι ήρωες, ο «Τρωικός πόλεμος», δόθηκε με την «αρπαγή της Ωραίας Ελένης!

Όταν αποφασίζουν οι παντοδύναμοι αθάνατοι θεοί, γράφεται η μοίρα των ταλαίπωρων θνητών ανθρώπων: «Δι᾽ ασήμαντον αφορμήν».

Το αστέρι του Αγαπητού

Στον αδερφό μου τον Σπύρο, που μαζί σκαρώναμε τις σκανταλιές.

Τα δυο αδέρφια έβλεπαν τον κόσμο γύρω τους που τον έφραζαν τα βουνά κι έκαναν μεγάλα όνειρα. Έριχναν τη ματιά τους πίσω από τον ορίζοντα και λογάριαζαν μεγάλα ταξίδια.

Η Ασπασία δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία πως έξω από τη γη δεν είναι τίποτα. Μόνο τ' αστεράκια μέσα στο απέραντο σκοτεινό χάος, όπως έλεγε συχνά η γιαγιά τους. Η γιαγιά ήξερε πολλά πράγματα, έμοιαζε να είναι σοφή. Μόνο που η Ασπασία δεν μπορούσε να την καταλάβει.

Το μικρό της το το μυαλό δεν χωρούσε τόσο μεγάλα και σοβαρά πράγματα.

Ο Αγαπητός σκεφτόταν διαφορετικά. Τα μάτια του έβλεπαν πιο μακριά και το μυαλό του χωρούσε μεγαλύτερα και περισσότερα πράγματα.

«Εγώ θα σου μάθω τον κόσμο. Έχε μου εμπιστοσύνη και ακολούθα με», της είπε μια βραδιά ξάστερη, χωρίς φεγγάρι που τ' αστέρια κρέμονταν σαν υπνωτισμένα στον μολυβένιο ουρανό.

Πήρε μετά ένα σκοινί πολύ μακρύ κι ένα μπαλόνι, έπιασε την αδερφούλα του από το χέρι κι ανέβηκαν σιγά σιγά στη μεγάλη ταράτσα του σπιτιού τους.

Από κει πάνω, η μεγάλη πολιτεία φαινόταν απλωμένη ως πέρα μακριά καταφώτιστη και βουβή. Μόνο οι θόρυβοι των αυτοκινήτων έφταναν ως εκεί πάνω.

«Νιώθω παράξενα», είπε σιγά το κορίτσι, φοβάμαι. Δεν βλέπω τον κόσμο. Μόνο φώτα κίτρινα και κόκκινα φώτα και πράσινα. Φώτα κι αστεράκια σκορπισμένα και μισοσβησμένα. Τίποτε άλλο», είπε πάλι. Και κόλλησε στο πλευρό του αγαπητού.

Ο αδερφός της ένιωσε πάνω του την αδερφούλα του να τρέμει κι αισθάνθηκε πολύ δυνατός δίπλα της. Αγκάλιασε το τρυφερό κορμάκι της μικρής του αδερφής. Έπιασε τρυφερά το κρύο χεράκι της και το έσφιξε με αγάπη μέσα στο ζεστό δικό του.

«Βλέπεις εκείνο το μεγάλο αστέρι που τρεμοσβήνει, να εκεί πάνω! Πάνω από το ψηλό βουνό, να εκεί», της είπε κι έδειξε προς το μέρος της ανατολής.

«Ποιο αστέρι; Βλέπω πολλά…»

«Κοίτα, αυτό που λάμπει περισσότερο, είναι το δικό μας αστέρι. Εκεί θα πάμε!»

«Α, αυτό…»

«Ναι αυτό. Είναι το δικό μου. Εκεί θα πάμε καμιά φορά, όταν γίνουμε αστροναύτες».

Η Ασπασία αναστέναξε.

«Ως τότε, ποιος ξέρει αν θα είναι εκεί το αστέρι σου».

Ο Αγαπητός της είπε σοβαρά τώρα.

«Κοίτα εδώ και κάνε ό,τι σου λέω. Τώρα δεν μιλάμε καθόλου να μην μας πάρουν είδηση από το σπίτι και πάει στράφι το σχέδιό μου».

Έβγαλε από την τσέπη του ένα μπαλόνι κι άρχισε να το φουσκώνει μέχρι που έγινε τεράστιο σαν ένα εξωτικό πουλί με πελώριες φτερούγες στο αδύναμο φως των αστεριών. Το έδεσε κόμπο γερά με το σχοινί για να μην ξεφουσκώσει και την άλλη άκρη του σχοινιού την έχωσε στο χεράκι της αδερφής του.

«Μην τρέμεις, μη φοβάσαι. Κράτα γερά το σχοινί και πάμε! Ακολούθα με τη σκέψη σου το μπαλόνι».

Το κορίτσι έπιασε την άκρη του σχοινιού κι αισθάνθηκε τον κόμπο να της τρώει την παλάμη. Μέσα στην αστροφεγγιά μόλις το ξεχώριζε ανάμεσα στα σύρματα της μπουγάδας. Σε λίγο το μπαλόνι ανέβαινε κι ο Αγαπητός αμολούσε συνέχεια το σχοινί και το μπαλόνι ανέβαινε γρήγορα θεαματικά, ώσπου βρέθηκε πάνω από την κοιμισμένη πόλη.

«Εκεί δεν φτάνει κανένας κίνδυνος», είπε με ανακούφιση η Ασπασία.

Η καρδιά του Αγαπητού χτυπούσε δυνατά από συγκίνηση και ταραχή.

«Να, να, κοίτα, πρόσεχε, τώρα πλησιάζει στο αστέρι μου. Αυτό είναι το δικό μου αστέρι. Δεν το βλέπεις;»

«Α, αυτό εκεί! Το βλέπω, πως δεν το βλέπω. Α, κατάλαβα, μα, αν μου φύγει το σχοινί, τι θα γίνει ο πύραυλος…»

«Θα μας φύγει κι αυτός», είπε ο Αγαπητός.

«Τότε τι πύραυλος είναι. Δεν είναι αληθινός».

«Είναι και παραείναι αληθινός!»

Έκανε πως θύμωσε ο Αγαπητός. Άρπαξε το σχοινί από το χέρι της Ασπασίας. Το έδεσε γερά σε ένα σίδερο στα κάγκελα τις ταράτσας κι έπιασε την αδερφή του από το χέρι. Ήταν τόσο κρύο από το φόβο της.

«Έλα, πάμε, μικρή μου, πάμε να γνωρίσουμε τον κόσμο. Το δύσκολο είναι να πιστεύεις κάτι, αδερφούλα, όλα τ' άλλα έρχονται».

«Τι να πιστέψω…»

«Φαντάσου πως είμαστε μέσα στον πύραυλό μας. Και είμαστε και πάνω, πολύ πάνω κι από το πιο ψηλό βουνό και πως φτάσαμε στο αστέρι μας. Είναι και δικό σου αστέρι. Μαζί δεν ξεκινήσαμε; Μην τρέμεις, πάτα γερά στο αστέρι μας. Δεν πέφτεις, σε κρατάω γερά. Κοίτα τώρα κάτω, κοίτα τον κόσμο μας, τη γη μας. Βλέπεις πόσο μικρή είναι;»

«Μια σκοτεινιά. Δεν βλέπω τίποτα. Ακούω τη φωνή σου. Βλέπω μόνο τα φώτα της πόλης».

Ο Αγαπητός προσποιήθηκε πως δεν άκουσε.

«Βλέπεις τι μπορείς να κάνεις μ' ένα μπαλόνι και μ' ένα σχοινί; Ένα μπαλόνι φουσκωμένο μπορεί να σου σκαρώσει ένα σωρό πράγματα. Να σηκώσει τόσο ψηλά, πάνω από όλο τον κόσμο. Είναι όλα τα μέσα συγκοινωνίας. Είναι όλοι οι δρόμοι. Μ' ένα μπαλόνι κατακτάς το σύμπαν. Ταξιδεύεις σε όλο τον κόσμο, πας και κάτω από τη γη. Συναντάς τον ήλιο τα μεσάνυχτα, πας και παίζεις κρυφτούλι με τ' αστέρια στη σελήνη».

Η Ασπασία τον άκουγε και στο κορμί της ένιωθε πως περπατούν χίλια μυρμήγκια.

«Μην πάμε άλλο, φτάνει», παρακάλεσε κι αγκάλιασε τον αδερφό της.

«Μη φοβάσαι, έλα να χαρούμε το ταξίδι μας. Μη φοβάσαι τίποτα. Το μπαλόνι είναι το πιο σίγουρο μέσο για να πλησιάσεις τον κόσμο, ν' αγγίξεις όλα τ' αστέρια. Φτάνει μόνο να κρατάς το σχοινί γερά. Το σχοινί που είναι δεμένο στη γη δεν πρέπει να σπάσει».

«Αυτό το καταλαβαίνω, είπε το κορίτσι. Είναι το μόνο που καταλαβαίνω. Αλλά θέλω να μου πεις τι βλέπεις εσύ από κει πάνω.

Ο Αγαπητός άνοιξε διάπλατα τα μεγάλα του μάτια.

«Βλέπω ένα πολύ μεγάλο χάος κι ένα ατέλειωτο σκοτάδι και πολλά αστέρια. Χμ… Α, βλέπω και τη μικρή μας Γη από την άλλη μεριά του Ήλιου. Ξέρεις, μικρή μου, από τη μεριά του Ήλιου είναι τόσο ωραία να βλέπεις τη Γη. Λάμπουν τα νερά και το σκοτάδι πρασινίζει στις κοιλάδες. Κοίτα κι εσύ. Να, από τούτη τη μεριά δες την πολιτεία την άλλη, τους μεγάλους δρόμους, τα βουνά, το χώμα εκεί μοσχομυρίζει», και σώπασε απότομα.

«Δεν έχει άλλον κόσμο;»

«Έχει. Λέω να σταματήσουμε τώρα. Μην πάμε παραπέρα. Δεν θέλω να δεις τι γίνεται πιο κει.

«Α, γι' αυτό… Ξέρω τι γίνεται πιο πέρα από την όμορφη πόλη. Ξέρω. Γίνονται πόλεμοι, έχει πείνα, δεν έχει νερό…»

«Φοβάσαι;»

«Όχι, τώρα δεν φοβάμαι. Τώρα βλέπω κι εγώ. Θέλω να ταξιδεύω με τον πύραυλό μας, μη σε νοιάζει».

Ο Αγαπητός αγκάλιασε την αδερφή του και την έσφιξε πάνω του με αγάπη.

«Έλα, πάμε, είναι ώρα να προσγειωθούμε. Θα 'χουν γυρίσει κι η μαμά θα μας ψάχνει», είπε.

Κι άρχισε να μαζεύει το σχοινί.

Αθήνα, 1985-86